

Po dlouhé době první klubový pořad se soutěžním systémem, tedy Notování pod Vyšehradem, které vymyslela a realizovala produkční tlupa v čele s Cimburou Vidimským a Belmondem Plchem (za vydatného přispění pánů a dámy ze skupiny Sekvoj), předvyvrcholila minulý čtvrtek na domovské scéně v pražské Trojické finálovým večerem, na které se představili čtyři nejúspěšnější interpreti z minulých kol.

Shodou okolností se jednalo ve všech čtyřech případech o skupiny, a to o skupiny víceméně na českých folkově-soutěžních prknech už ostřílené - Toman a lesní panna, Vnitřní světlo, Proti srsti a Šantré. A ještě než vám prozradím, jak celé klání dopadlo a pozvu vás na červnový galavečer, seznámím vás s několika poznámkami, které uvázly v mém zápisníku.

Tak především jsem nestihl celé úvodní vystoupení dámského dua **Proti srsti**, ale z toho, co jsem zaslechl, mám výborný pocit. Na to, že s jednou z dam, se Slávkou Podobovou, byl také na podiu již téměř hotový človíček, byl projev Proti srsti asi nejjistější od dob, co je znám. Také písně (v drtivé většině z pera Simony Klímové) mají daleko vyzrálejší harmonii a ačkoli by se zdálo, že texty jsou stále dívčí a zasněné, dokážou přinášet zasvěcené výpovědi o životě.

Tomana a lesní pannu, patrně už nastálo ve třech, táhne jednoznačně dopředu multiinstrumentalistka Romana Tomášková, ačkoli se mi zdá, že síly dívčího tandemu se začínají v poslední době vzácně vyrovnávat, a to jak vokálně, tak instrumentálně. Vždy se však musím alespoň pousmát když na protipólu levé strany podia, kde tančí s baskytarou Romana Tomášková, zahlédnu u kláves zcela statického a apatického Pavla Tomana. Kapela i muzika má však přesto říz, které ji v současné době může většina podobně postavených kapel jen závidět.

Kvintet **Vnitřní světlo** na mě naopak působí dojmem určitého zklidnění, a musím říct, že po určitém hektickém období této skupiny to celkem vítám. Například taková

Blood and Gold

(v originálním znění) na mě působí dokonce víc, než-li v podání daleko známější Asonance. Však taky Vnitřnímu světlu vynesla druhé místo v hlasování diváků o nejoblíbenější píseň celého ročníku Notování - předstihla ji pouze píseň

Malíři

pražského dua Nestíháme.

Šantré a Toman a lesní panna vítězi prvního ročníku Notování

Napsal uživatel Šaolín
Středa, 12 Květen 2004 04:00

Čtveřici finalistů uzavřelo tentokrát trio **Šantré**, se svým pověstným drajvem a lehkostí. Na Pavlu Hlouškovi nezanechalo nedávné ženění, zdá se, žádné stopy, a tak opět bezpražcovou baskytarou spolehlivě jistil ekvilibristy Vainera a Tognerovou, jejichž jistý projev a dikce už mezi pražskými folkaři začínají obcházet legendy. Asi nejvíc se mi ten večer líbila

Jedinou větou

.

Jako host večera vystoupila v Trojické tentokrát vokální banda **Bezefšeho**, tradičně trochu stylisticky neučesaná a neukázněná, ale o to větší radost měli z jejich muziky diváci i ostatní muzikanti, čekající na konečný verdikt poroty. Ta se nakonec rozhodla udělit Palmu vítězství (předával osobně kapelník Sekvoje, Olda Dolejš) Tomanovi a lesní panně, u diváků tento večer zcela zaslouženě zvítězilo Šantré.

Soutěžní klání, jehož se letos namátkou zúčastnili například i písničkáři Arnošt Frauenberg a Petr Sedláček, nebo dua Quaoar a Nestíháme, sice pro tuto klubovou sezónu skončilo, ale pokud máte chuť poslechnout si vítěze společně se skupinami Sekvoj a Jauvajs, můžete přijít do Trojické ve čtvrtek 3. června, kde od 20. hodin vypukne slavností galavečer Notování. Tož neváhejte.